

DE ONZICHTBARE MAN

H. G. Wells

Voorwoord

Voor het eerst verschenen in 1897, behoort *De onzichtbare man*. Een groteske romance tot de meest verontrustende en scherpzinnige werken van H.G. Wells. Het is veel meer dan een eenvoudig verhaal over een wetenschappelijk wonder: de roman graaft diep in de duisternis van macht, eenzaamheid en moreel verval, en gebruikt de taal van de speculatieve wetenschap om de meest verontrustende kanten van de menselijke natuur bloot te leggen.

Centraal in het verhaal staat een buitengewone ontdekking: onzichtbaarheid. Wells ontnemt dit idee echter zorgvuldig elke zweem van verwondering of heldhaftigheid. In de handen van Griffin, de onzichtbare man, verandert wetenschappelijk vernuft in een bron van vervreemding in plaats van vooruitgang. Bevrijd van zichtbaarheid – en daarmee van elke maatschappelijke verantwoordelijkheid – glijdt hij snel af in achterdocht, wreedheid en geweld. Onzichtbaarheid is in Wells' visie geen gave, maar een vloek: een toestand die de laatste remmingen wegneemt die samenleving en geweten nog opleggen.

De ondertitel *Een groteske romance* is onmisbaar om de toon en het doel van de roman te begrijpen. Wells vermengt bewust elementen van gruwel, satire en tragedie tot een vertelling die tegelijk verontrustend en bitter ironisch is. Het groteske schuilt niet alleen in Griffins toestand, maar vooral in de logica van zijn denken: de overtuiging dat louter intelligentie het recht geeft te heersen, en dat macht elke plicht opheft. Zijn ondergang komt niet enkel voort uit vervolging door anderen, maar uit een innerlijk moreel vacuüm dat zijn eigen experiment genadeloos aan het licht brengt.

De roman werd geschreven in een tijd waarin de wetenschap in razend tempo de moderne wereld veranderde. Ze weerspiegelt de angsten van toen over ongeremde experimenten en het vervagen van ethische grenzen. Wells, zelf opgeleid in de

natuurwetenschappen, besepte scherp dat kennis zonder zelfbeheersing even vernietigend kan zijn als onwetendheid. De onzichtbare man is daarom bovenal een waarschuwend verhaal – een vraag of de mensheid wel rijp is voor de gevolgen van haar eigen vondsten.

Deze uitgave nodigt de lezer uit om *De onzichtbare man* niet slechts te zien als een vroege klassieker van de sciencefiction, maar als een psychologisch en moreel onderzoek. Het is een roman die ongemakkelijke vragen stelt over zichtbaarheid en anonimiteit, gezag en angst, individu en samenleving. Meer dan een verhaal over iemand die onzichtbaar wordt, is het een overweging van wat er gebeurt wanneer een mens alle redenen verliest om nog mens te blijven.

Dit boek lezen betekent oog in oog staan met een huiveringwekkende gedachte: dat het grootste gevaar niet schuilt in de macht om te verdwijnen, maar in het karakter van degene die die macht bezit.

Inhoudsopgave

HOOFDSTUK I DE AANKOMST VAN DE VREEMDELING	7
HOOFDSTUK II DE EERSTE INDRUKKEN VAN DE HEER TEDDY HENFREY	13
HOOFDSTUK III DE DUIZEND EN EEN FLESSEN	19
HOOFDSTUK IV DE HEER CUSS ONTVANGT EEN ONTBOEZEMING VAN DE VREEMDELING.....	25
HOOFDSTUK V DE INBRAAK IN DE PASTORIE.....	32
HOOFDSTUK VI HET MEUBILAIR DAT GEK WERD.....	35
HOOFDSTUK VII DE ONTMASKERING VAN DE VREEMDELING.....	39
HOOFDSTUK VIII ONDERWEG	48
HOOFDSTUK IX DE HEER THOMAS MARVEL	49
HOOFDSTUK X DE BEZOEKEN VAN DE HEER MARVEL AAN IPING	56
HOOFDSTUK XI IN ‘DE KOETS EN PAARDEN’	59
HOOFDSTUK XII DE ONZICHTBARE MAN VERLIEST ZIJN GEDULD	63
HOOFDSTUK XIII DE HEER MARVEL BESPREKT ZIJN AFTREDEN.....	69
HOOFDSTUK XIV IN PORT STOWE	72
HOOFDSTUK XV DE MAN DIE RENDE	78
HOOFDSTUK XVI IN ‘DE VROLIJKE CRICKETERS’	80
HOOFDSTUK XVII DE BEZOEKER VAN DOKTER KEMP	84

HOOFDSTUK XVIII DE ONZICHTBARE MAN SLAAPT..	92
HOOFDSTUK XIX ENKELE EERSTE BEGINSELEN	97
HOOFDSTUK XX IN HET HUIS AAN GREAT PORTLAND STREET	103
HOOFDSTUK XXI IN OXFORD STREET	114
HOOFDSTUK XXII IN HET WARENHUIS	119
HOOFDSTUK XXIII IN DRURY LANE	125
HOOFDSTUK XXIV HET PLAN DAT MISLUKTE	134
HOOFDSTUK XXV DE JACHT OP DE ONZICHTBARE MAN	139
HOOFDSTUK XXVI DE MOORD OP WICKSTEED	142
HOOFDSTUK XXVII HET BELEGERING VAN KEMPS HUIS	147
HOOFDSTUK XXVIII DE JAGER GEJAAGD	157
NAWOORD	163

HOOFDSTUK I DE AANKOMST VAN DE VREEMDELING

Begin februari, op een bijtende winterdag, kwam de vreemdeling over de heuvels aanlopen vanuit het station van Bramblehurst. Een snijdende wind joeg sneeuw in vlagen voor zich uit – de laatste sneeuwval van het jaar. Hij droeg een kleine zwarte valies in zijn dik gehandschoende hand. Van top tot teen was hij ingepakt; de brede rand van zijn zachte vilthoed verborg alles van zijn gezicht behalve het glanzende puntje van zijn neus. Sneeuw had zich opgehoopt op zijn schouders en borst en lag als een witte kam op de last die hij meedroeg. Half bevroren strompelde hij de herberg ‘De Koets en Paarden’ binnen, wierp zijn valies neer en riep: “Een vuur, in godsnaam! Een kamer en een vuur!”

In de gelagkamer stampte hij de sneeuw van zich af en volgde mevrouw Hall naar de kleine zitkamer voor gasten om zijn zaken te regelen. Met dat korte onderhoud – en twee gouden sovereigns die hij op tafel gooide – had hij zijn intrek in de herberg genomen.

Mevrouw Hall maakte het vuur aan en liet hem alleen om eigenhandig een maaltijd voor hem klaar te maken. Een gast die in de winter in Iping bleef logeren was al een buitenkans; dat hij niet ging afdingen maakte het nog zeldzamer. Ze was vastbesloten zich die meevaller waard te tonen. Zodra het spek goed aan het bakken was en Millie – haar trage, lamlendige dienstmeid – met een paar vlijmscherpe opmerkingen tot spoed was aangezet, bracht ze het tafellaken, borden en glazen naar de kamer en begon met zwier de tafel te dekken.

Het vuur brandde inmiddels lustig, maar tot haar verbazing zag ze dat de bezoeker zijn hoed en jas nog steeds aanhad. Hij stond met zijn rug naar haar toe naar de vallende sneeuw in de binnenplaats te kijken. Zijn gehandschoende handen had hij op zijn rug gevouwen; hij leek diep in gedachten verzonken. De sneeuw die op zijn schouders lag smolt langzaam en druppelde op haar tapijt.

“Mag ik uw hoed en jas aannemen, meneer?” vroeg ze. “Dan kan ik ze in de keuken goed drogen.”

“Nee,” zei hij zonder zich om te draaien.

Ze wist niet zeker of ze het goed had verstaan en wilde haar vraag herhalen.

Hij draaide zijn hoofd half om en keek over zijn schouder naar haar. “Ik houd ze liever aan,” zei hij nadrukkelijk. Ze zag nu dat hij grote blauwe brillenglazen droeg met zijschermen en dat een brede bakkebaard over zijn kraag groeide, zodat wangen en gezicht volledig bedekt waren.

“Zoals u wilt, meneer,” zei ze. “Straks wordt het hier wel warmer.”

Hij gaf geen antwoord, wendde zijn gezicht weer af en mevrouw Hall, die voelde dat haar pogingen tot een gesprek ongelegen kwamen, dekte verder snel en zwijgend de tafel en glipte de kamer uit. Toen ze terugkwam stond hij er nog precies zo bij: roerloos als een standbeeld, rug gekromd, kraag omhoog, hoedrand omlaag, gezicht en oren volledig verborgen. Ze zette eieren met spek met een harde klap op tafel en riep eerder dan dat ze zei: “Uw lunch staat klaar, meneer.”

“Dank u,” antwoordde hij tegelijkertijd en verroerde zich niet voordat ze de deur achter zich dichttrok. Toen draaide hij zich snel om en liep met een plotselinge gretigheid naar de tafel.

Terwijl ze vanachter de tapkast naar de keuken liep, hoorde ze een geluid dat zich op regelmatige afstand herhaalde: tjirk, tjirk, tjirk – het snelle roeren van een lepel in een kom. “Dat kind ook!” mompelde ze. “Vergeten natuurlijk. Daarom duurt het zo lang!” Zelf roerde ze het mosterdpoeder verder aan en gaf Millie onderweg nog een paar venijnige woorden over haar onnozele traagheid. Zij had spek en eieren gebakken, de tafel gedekt, alles gedaan – en Millie had het klaargespeeld om alleen de mosterd op te houden. En dan was het nog een nieuwe gast die wilde blijven!

Ze vulde de mosterdpot, zette hem met een zekere plechtigheid op een zwart met gouden theeblad en bracht hem de kamer in.

Ze klopte en trad meteen binnen. Op dat ogenblik bewoog de bezoeker zich haastig; ze ving nog net een glimp op van iets wits dat achter de tafel verdween. Het leek of hij iets van de grond raapte. Ze zette de mosterdpot met een harde tik neer en zag toen dat jas en hoed van de haak waren gehaald en over een stoel voor het vuur hingen. Een paar natte laarzen dreigden roestplekken op haar stalen haardscherf te maken. Vastberaden liep ze erop af.

“Nu mag ik ze zeker wel drogen, neem ik aan,” zei ze op een toon die tegenspraak uitsloot.

“Laat de hoed maar,” zei de bezoeker gesmoord. Ze draaide zich om en zag dat hij zijn hoofd had opgericht en haar zat aan te kijken.

Een ogenblik stond ze hem met open mond aan te staren, te verbijsterd om iets te zeggen.

Hij hield een witte doek – een servet dat hij zelf had meegebracht – voor het onderste deel van zijn gezicht, zodat mond en kaken volledig bedekt waren. Dat verklaarde zijn gesmoorde stem. Maar het was niet dat wat mevrouw Hall deed schrikken. Het was de witte band die zijn hele voorhoofd boven de blauwe bril bedekte, en een tweede die zijn oren verborg. Geen stukje van zijn gezicht was zichtbaar, behalve zijn roze, spits toelopende neus – felroze, glanzend, precies zoals eerst. Hij droeg een donkerbruin fluwelen jasje met een hoge, zwart gevoerde linnen kraag die tot aan zijn kin stond. Het dikke zwarte haar dat onder en tussen de verbanden door piepte, stak in rare punten en hoorns naar buiten en gaf hem het wonderlijkste aanzien dat ze ooit had gezien. Dat omwikkelde, gebandageerde hoofd was zo volstrekt anders dan ze zich had voorgesteld dat ze een ogenblik als bevroren bleef staan.

Hij liet het servet niet zakken, maar hield het vast – zoals ze nu zag – met een bruine gehandschoende hand, terwijl hij haar opnam

door die ondoorgrondelijke blauwe glazen. “Laat de hoed,” zei hij duidelijk articulerend door de witte stof heen.

Langzaam herstelden haar zenuwen zich van de schok. Ze legde de hoed weer op de stoel bij het vuur. “Ik wist niet, meneer,” begon ze, “dat—” en zweeg verlegen.

“Dank u,” zei hij droog, keek van haar naar de deur en weer naar haar.

“Ik zal ze meteen mooi droogmaken, meneer,” zei ze en droeg zijn kleren de kamer uit. In de deuropening wierp ze nog een blik op dat witte hoofd en die blauwe bril; het servet hing nog steeds voor zijn gezicht. Ze huiverde even toen ze de deur sloot; haar gezicht sprak boekdelen van verbazing en verwarring. “Nou breekt m’n klomp,” fluisterde ze. “Daar heb je het al.”

Ze liep zacht naar de keuken en was te zeer in gedachten om Millie te vragen waar ze nu weer mee bezig was.

De bezoeker zat stil en luisterde naar haar wegstervende voetstappen. Hij keek even vorsend naar het raam voordat hij het servet wegtrok en verder at. Een hap, een argwanende blik naar het raam, nog een hap. Toen stond hij op, servet in de hand, liep de kamer door en trok het rolgordijn helemaal omlaag tot aan het witte vitrage dat de onderste ruiten bedekte. Het vertrek kwam daardoor in schemer te liggen. Met een duidelijk opgeluchtere houding keerde hij terug naar tafel en zijn maaltijd.

“Arme ziel, een ongeluk gehad, of een operatie, of zoiets,” zei mevrouw Hall bij zichzelf. “Wat een schrik gaven die verbanden me, zeg!”

Ze gooide wat extra kolen op het vuur, klapte het droogrek open en spreidde de jas van de reiziger eroverheen. “En die bril! Hij leek meer op een duikhelm dan op een gewoon mens.” Ze hing zijn sjaal over een hoek van het rek. “En al die tijd dat zakdoekje voor zijn

mond. Praat er gewoon doorheen... Misschien is zijn mond ook gewond.”

Plotseling schoot haar iets te binnen. “Goeie genadel!” riep ze, meteen van het onderwerp afspringend. “Heb jij die aardappels nog steeds niet geschild, Millie?”

Toen mevrouw Hall later de resten van de lunch kwam weghalen, bleek haar vermoeden dat ook zijn mond door het ongeluk was getroffen of mismaakt geraakt, bevestigd. Hij zat pijp te roken, maar zolang zij in de kamer was maakte hij de zijden sjaal die hij om het onderste deel van zijn gezicht had gewikkeld geen moment los om de pijpmond tussen zijn lippen te nemen. Toch was het geen vergeetachtigheid: ze zag hoe hij ernaar keek toen de pijp uitging. Hij zat in de hoek met zijn rug naar het neergelaten gordijn en sprak nu, nadat hij gegeten en gedronken had en goed was opgewarmd, met minder korte, norse zinnen dan eerst. Het haardvuur wierp een rode gloed over zijn grote brillenglazen die ze tot dan hadden gemist.

“Ik heb bagage op het station van Bramblehurst,” zei hij, en vroeg hoe hij die het snelst kon laten overkomen. Hij boog zijn gebandageerde hoofd beleefd toen ze het uitlegde. “Morgen pas?” herhaalde hij. “Geen snellere manier?” Hij leek oprecht teleurgesteld toen ze nee zei. Weet u het zeker? Geen boer met een kar die over de heuvel wil komen?

Mevrouw Hall, die niets liever deed, beantwoordde al zijn vragen en wist er een gesprek van te maken. “Het is een steile weg over de heuvel, meneer,” zei ze op zijn vraag naar een kar. En meteen greep ze de opening aan: “Vorig jaar of daaromtrent is daar een rijtuig omgeslagen. Een heer dood, en zijn koetsier erbij. Ongelukken gebeuren in een oogwenk, nietwaar?”

Maar de bezoeker liet zich niet gemakkelijk meeslepen. “Dat doen ze,” zei hij door zijn sjaal heen, terwijl hij haar rustig opnam door die ondoorgroondelijke glazen.

“Maar genezen duurt lang, hè? ... Mijn zusters jongen, Tom, sneed zich een keer aan een zeis, viel erop in het hooi en – geloof het of niet – drie maanden lag hij in het verband, meneer. Je kunt het haast niet geloven. Sindsdien ben ik doodsbang voor een zeis.”

“Dat kan ik goed begrijpen,” zei de bezoeker.

“Op een gegeven moment dachten ze nog dat hij geopereerd moest worden, zo erg was het.”

De bezoeker lachte plotseling – een korte, blaffende lach die hij meteen weer leek in te slikken. “O ja?” zei hij.

“Ja, meneer. En voor degenen die voor hem moesten zorgen – zoals ik, want mijn zuster had haar handen vol aan de kleintjes – was er niets te lachen. Verbanden aanleggen, verbanden afhalen...”

“Wilt u mij een paar lucifers geven?” viel hij haar plotseling in de rede. “Mijn pijp is uit.”

Mevrouw Hall stakte midden in haar zin. Het was ronduit onbeleefd, na alles wat ze hem had verteld. Ze keek hem even verbluft aan, dacht aan de twee sovereigns en ging de lucifers halen.

“Dank u,” zei hij kortaf toen ze ze neerlegde, draaide zijn schouder naar haar toe en staarde weer naar buiten. Het was ronduit ontmoedigend. Blijkbaar lag hij gevoelig voor verhalen over operaties en verbanden. Ze slikte haar opmerking in. Maar zijn afwijzende toon had haar geïrriteerd, en Millie kreeg het die middag extra zwaar te verduren. De bezoeker bleef tot vier uur in de kamer zitten zonder ook maar enig excuus te geven voor zijn aanwezigheid. Het grootste deel van de tijd zat hij roerloos; waarschijnlijk rookte hij in het schijnsel van het vuur – misschien sluimerde hij zelfs. Een enkele keer hoorde je hem even in de kolen porren; gedurende vijf minuten klonken zijn voetstappen duidelijk door de kamer. Hij leek in zichzelf te praten. Toen kraakte de leunstoel weer toen hij ging zitten.

HOOFDSTUK II DE EERSTE INDRUKKEN VAN DE HEER TEDDY HENFREY

Om vier uur, toen het al behoorlijk donker was en mevrouw Hall zich zat op te peppen om naar binnen te gaan en te vragen of de gast thee wilde, stapte Teddy Henfrey, de klokkenmaker, de gelagkamer binnen. “Goeie genade, mevrouw Hall,” zei hij, “wat een weer voor dunne laarzen!” Buiten sneeuwde het harder dan ooit.

Mevrouw Hall beaamde dat en zag toen dat hij zijn gereedschapstas bij zich had. “Nu u er toch bent, meneer Teddy,” zei ze, “zou u dan even naar die oude klok in de zitkamer willen kijken? Hij loopt en slaat keurig, maar de wijzer voor de uren blijft steken op zes.”

Ze ging hem voor naar de deur van de zitkamer, klopte en trad binnen.

Haar bezoeker zat in de leunstoel voor het vuur, zo te zien dommelend, met zijn gebandageerde hoofd scheefgezakt. Het enige licht kwam van de rode gloed van het haardvuur – dat zijn ogen deed oplichten als rode seinlichten langs het spoor, terwijl zijn neerwaarts gerichte gezicht in het donker bleef – en van het laatste restje daglicht dat door de open deur naar binnen viel. Alles leek roodachtig, schimmig en vaag; temeer omdat ze net de lamp in de gelagkamer had aangestoken en haar ogen nog verblind waren.

Een ogenblik leek het haar toe dat de man die ze aankeek een reusachtige mond wijd open had – een onvoorstelbaar grote mond die het hele onderste deel van zijn gezicht opslokte. Het was maar een flits: het witte verband om het hoofd, die monsterlijke brilogen en daaronder die enorme geeuw. Toen bewoog hij, schoot overeind in zijn stoel en stak een hand op. Ze gooide de deur wijd open zodat er meer licht binnenkwam en zag hem nu duidelijker: de sjaal weer

voor zijn gezicht, net als eerder met het servet. De schaduwen hadden haar parten gespeeld, dacht ze.

“Vindt u het erg als deze man even naar de klok kijkt, meneer?” vroeg ze, terwijl ze de korte schrik van zich afschudde.

“Naar de klok kijken?” zei hij, terwijl hij slaperig om zich heen keek en over zijn hand heen sprak. Toen werd hij wakkerder. “Natuurlijk.”

Mevrouw Hall ging een lamp halen en hij stond op en rekte zich uit. Toen het licht binnenkwam en Teddy Henfrey binnenstapte, stond hij oog in oog met die gebandageerde gestalte. Hij was, zoals hij later zei, “volkomen van zijn stuk”.

“Goedemiddag,” zei de vreemdeling, terwijl hij hem opnam – volgens Henfrey met een levendige indruk van die donkere brillenglazen – “als een kreeft”.

“Ik hoop dat ik niet stoort,” zei Henfrey.

“Geen sprake van,” antwoordde de vreemdeling. En tegen mevrouw Hall: “Ik begreep dat deze kamer eigenlijk voor mijn persoonlijk gebruik is.”

“Ik dacht, meneer,” zei mevrouw Hall, “dat u liever had dat de klok—”

“Zeker,” zei de vreemdeling, “zeker – maar gewoonlijk houd ik van rust en alleen zijn.”

“Maar ik ben heus blij dat de klok gerepareerd wordt,” voegde hij eraan toe, toen hij aarzeling zag bij Henfrey. “Heel blij.”

Henfrey had al willen zeggen dat hij spijt had en weggaan, maar die geruststelling hield hem tegen. De vreemdeling draaide zich om, met zijn rug naar het vuur, en vouwde zijn handen op zijn rug. “En straks,” zei hij, “als het klokkenmaken afgelopen is, zou ik graag thee willen. Maar pas als het klokkenmaken afgelopen is.”

Mevrouw Hall stond op het punt de kamer te verlaten – ze deed deze keer geen poging tot een praatje, bang om weer afgesnauwd te worden waar Henfrey bij was – toen de bezoeker vroeg of ze al iets had geregeld voor zijn bagage in Bramblehurst. Ze vertelde dat ze het tegen de postbode had gezegd en dat de voerman ze de volgende dag kon brengen. “Weet u zeker dat dat het vroegst mogelijke is?” vroeg hij.

Ze wist het zeker, en klonk merkbaar koeler.

“Ik had het u eigenlijk meteen al moeten uitleggen,” vervolgde hij, “maar ik was te koud en te moe: ik ben experimenteel onderzoeker.”

“Werkelijk, meneer,” zei mevrouw Hall, diep onder de indruk.

“En mijn bagage bevat instrumenten en apparatuur.”

“Handige spullen, meneer,” zei mevrouw Hall.

“En ik ben er natuurlijk erg op gebrand om met mijn werk verder te gaan.”

“Natuurlijk, meneer.”

“De reden waarom ik naar Iping ben gekomen,” ging hij verder, met een zekere bedachtzame traagheid, “is... dat ik rust zoek. Ik wil niet gestoord worden bij mijn werk. Bovendien heb ik door een ongeluk—”

“Ik dacht al zoiets,” mompelde mevrouw Hall bij zichzelf.

“—een zekere afzondering nodig. Mijn ogen zijn soms zo zwak en pijnlijk dat ik me urenlang in het donker moet opsluiten. Mezelf opsluiten. Af en toe. Niet nu, natuurlijk. Op zulke momenten is de geringste storing – iemand die binnenkomt, een vreemde zelfs – een marteling voor me. Het is beter dat u dat weet.”

“Zeker, meneer,” zei mevrouw Hall. “En als ik zo vrij mag zijn te vragen—”

“Dat is alles, denk ik,” zei de vreemdeling met die kalme, onweerlegbare beslistheid die hij naar believen kon opzetten. Mevrouw Hall bewaarde haar vraag en haar medeleven voor een beter moment.

Nadat ze de kamer uit was, bleef hij voor het vuur staan en staarde, zoals Henfrey het later uitdrukte, naar het klokkenmaken. Henfrey haalde niet alleen de wijzers en de wijzerplaat eraf, maar trok ook het hele mechaniek eruit. Hij probeerde zo langzaam, stil en onopvallend mogelijk te werken. Met de lamp vlakbij wierp de groene kap een fel licht op zijn handen, op het frame en de raderen, terwijl de rest van de kamer in schaduw bleef. Als hij opkeek, dansten er gekleurde vlekken voor zijn ogen.

Van nature nieuwsgierig als hij was, had hij het uurwerk eruit gehaald – volstrekt overbodig – om zijn vertrek te rekken en misschien een praatje met de vreemdeling aan te knopen. Maar die stond daar roerloos en doodstil. Zo stil dat het Henfrey op de zenuwen werkte. Hij voelde zich alleen in de kamer, keek op en daar was dat grauwe, vage hoofd met die enorme blauwe glazen die strak staarden, met een waas van groene vlekken ervoor. Het was zo onheilspellend dat ze een minuut lang zwijgend tegenover elkaar bleven kijken. Toen sloeg Henfrey zijn ogen weer neer. Een ellendige situatie. Je zou iets willen zeggen. Misschien opmerken dat het ongewoon koud was voor de tijd van het jaar?

Hij keek op, alsof hij mikte met die openingszin. “Het weer—” begon hij.

“Waarom maakt u niet af en gaat u weg?” zei de starre gestalte, duidelijk met moeite zijn woede bedwingend. “U hoeft alleen de uurwijzer op zijn as te zetten. U zit gewoon te treuzelen—”

“Zeker, meneer – nog één minuutje. Ik had over het hoofd gezien—” en Henfrey maakte haastig af en vertrok.

Maar hij ging weg met een gevoel van diepe ergernis. “Verdomme,” mompelde hij bij zichzelf terwijl hij door het smeltende sneeuw

door het dorp liep, “een mens moet toch af en toe een klok kunnen repareren.”

En weer: “Mag een mens je niet aankijken? – lelijk ding!”

En nog eens: “Blijkbaar niet. Als de politie je zocht, kon je niet beter ingepakt en verborgen zijn.”

Bij de hoek van Gleeson zag hij Hall, die kortgeleden met de eigenares van ‘De Koets en Paarden’ was getrouwd en nu de wagen van Iping naar het station van Sidderbridge Junction reed als er passagiers waren. Hall kwam hem tegemoet op de terugweg en te oordelen naar de manier waarop hij reed, had hij in Sidderbridge even halt gehouden. “Hoe gaat-ie, Teddy?” zei hij terwijl hij voorbijreed.

“Je hebt een rare snuiter in huis!” riep Teddy.

Hall hield vriendelijk halt. “Wat zeg je?”

“Een rare klant die bij jullie logeert,” zei Teddy. “Goeie genade!”

En hij gaf Hall een levendige beschrijving van zijn zonderlinge gast. “Ziet eruit als een vermomming, vind je niet? Als ik zo iemand in mijn huis had, zou ik weleens zijn gezicht willen zien,” zei Henfrey. “Maar vrouwen zijn zo goed van vertrouwen als het om vreemden gaat. Hij heeft jullie kamers genomen en hij heeft nog geen naam gegeven, Hall.”

“Je meent het!” zei Hall, die niet zo snel van begrip was.

“Ja,” zei Teddy. “Per week. Wat hij ook is, je krijgt hem niet eerder weg dan na een week. En morgen komt er een hoop bagage, zegt hij. Laten we hopen dat het geen stenen in lege koffers zijn, Hall.”

Hij vertelde hoe zijn tante in Hastings door een vreemdeling met lege valiezen was opgelicht. Hall bleef er vaag achterdochtig door. “Hup, ouwe meid,” zei Hall. “Ik zal er maar eens naar kijken.”

Teddy liep verder met een opgelucht gemoed.